

Voor Ella, met haar geweldige adviezen

Inhoud

wie ben ik?	9
slaande deuren	15
de knuffelbeer	22
de adelaar	31
natuurlijke selectie	37
het meisje in de spiegel	45
onder de huid	48
verrassende ontmoetingen	56
een ijskoude gezinstaart	62
zal ik...?	68
contact gelegd	74
Achilles	81
de dubbele Amelle	87

afgrondelijk geluk	93
one size fits all	100
voorgevoelens	106
vijf tips	112
overal vijanden	123
eenzaam besluit	132
bloot	135
strikt persoonlijk	139
de jacht	146
een apart clubje	154
oude nieuwe wereld	163
in de originele versie	167

wie ben ik?

Ik zou zo graag een zandloper willen zijn. Maar ik ben een piramide.

‘Maak je geen zorgen, dat is echt geen probleem,’ legt Silva me net uit. ‘Dat kunnen we súúúpergoed verbergen en dan kun jij er toch nog heel hot uitzien.’

Right, daar heb je het al. De woorden ‘verbergen’ en ‘toch nog’ vind ik niet echt bemoedigend. Bovendien ben ik al een heel eind met dat verbergen. Ik vermoed dat oversized truien speciaal voor mij zijn uitgevonden. Het gaat erom dat alles lekker slobbert, zodat er niets te zien valt.

Maar eigenlijk valt er sowieso niet veel te zien, tenminste niet aan de bovenkant. Verder naar beneden des

te meer. Silva heeft me de verschillende figuurtypen zojuist heel precies uitgelegd: ‘Bij de zandlopervrouw zijn de schouders exact even breed als de heupen. En de taille daartussen is hééél smal.’ Terwijl ze dat zei, schonk ze me zo’n stralende glimlach met van die parelwitte, gebleekte tanden die ik verder alleen van YouTubers ken. Geen wonder dat Silva zo blij kan lachen, want zelf is ze een schoolvoorbeeld van dat hééél geweldige zandloperfiguur. Als je haar ondersteboven houdt, stroomt het waarschijnlijk uit haar hoofd. ‘Zo’n figuur is natuurlijk ideaal!’ Nog meer YouTube-tanden blikkerden me tegemoet.

Goed, een ‘ideaal figuur’ heb ik dus niet. Maar wat dan wel? Ook dat werd meteen uitgelegd: ‘Het piramidefiguur daarentegen, is van boven smal en beneden breder.’ Nu was het afgelopen met stralen. Silva kon alleen nog medelijdend zuchten. Hulpeloos haalde ze haar schouders op.

Is het vandaag eigenlijk dinsdag? Dan zou ik wel weer eens een blik kunnen wagen. Ik trek mijn trui een stukje naar voren en kijk van boven in mijn décolleté. Vergis ik me nu, of is mijn borstomvang iets toegenomen? Nee, waarschijnlijk niet, want het verschil met mijn buik is niet kleiner geworden, die steekt nog steeds duidelijk verder naar voren uit. Snel laat ik mijn trui weer

los. Vroeger controleerde ik mijn borstomvang elke dag, maar nooit veranderde er wat. En toen bedacht ik dat tante Ulla als ze op bezoek komt altijd roept: ‘Nee maar, wat ben jij groot geworden sinds de vorige keer!’ En omdat niemand tante Ulla kan uitstaan, en ze daarom maar heel zelden bij ons is, heb ik daaruit de scherpzinnige conclusie getrokken dat je iemand alleen kunt zien groeien als je niet te vaak kijkt. Tenslotte roepen mama of papa ook nooit ‘Allemachtig, wat ben je weer gegroeid!’ als ze me ’s ochtends bij het ontbijt zien. Daarom heb ik me toen voorgenomen om altijd op dinsdag naar mijn borsten te kijken, maar ook dat is zinloos. Er zit nog steeds bijna niks. Waarschijnlijk is een week toch te kort, want tante Ulla komt tenslotte veel minder vaak langs. Godzijdank.

‘Ik heb nog een paar hééél coole jurkjes voor je uitgezocht die je goed kunt dragen zonder je onderkant nog meer te benadrukken,’ kraait Silva nu vrolijk. ‘Belangrijk is dat de taille ver boven de heupen valt, zodat die niet nog breder lijken.’

NOG breder. En het wordt NOG erger.

‘Je kunt bijvoorbeeld dit leuke strapless jurkje dragen, dat ziet er van boven echt supercute uit.’

Ik staar naar het jurkje dat Silva voorstelt. Een kort, knalrood, ‘supercute’ glitterding. Het probleem is al-

leen dat het fotomodel op het beeldscherm evenveel met een piramidefiguur gemeen heeft als een teckel met een parkeermeter. Haar heupen zijn smal, er is nergens een buik te bekennen en haar borstomvang is zo reusachtig dat niet alleen dit jurkje, maar waarschijnlijk een heel ridderharnas op zijn plaats zou blijven. Bij mij zou dat strapless bovendeel met elke stap een beetje naar onderen verschuiven om pas bij mijn buik tot stilstand te komen. In dit jurkje zou ik altijd op één plek moeten blijven staan.

Bye, Silva.

Gefrustreerd sluit ik YouTube af. Dan ga ik liever naar mijn fotogalerij. Er zijn namelijk heus wel kleren die ik súúúpergoed kan dragen en waarin ik er fantastisch uitzie. Zoals heel sexy bikini's.

Als vanzelf glijden mijn vingers over het toetsenbord. Ik hoef er niet eens naar te kijken, zo vaak heb ik dit al gedaan. Twee foto's uitkiezen, openen. Uit de ene foto een hoofd selecteren, kopiëren en in de andere plakken. Nu de achtergrond van het gekopieerde hoofd wegwerken, met een potlood de randen nalopen en verbeteren – zachter en ronder moet het worden. *Klik, klik, klik.* Mijn vingers springen van het ene commando naar het andere. Het hoofd in de juiste positie brengen, een beetje draaien, het formaat veranderen en een overgang naar

de achtergrond maken. Bij de nek ziet het er nog niet helemaal goed uit. Daarom met het penseel van toets B een vloeiende overgang maken en dan de overtollige haren van het oude hoofd op de achtergrond verwijderen. Inzoomen: ja, dat is al niet slecht, maar het is beter om een zachter penseel te kiezen, dan lijkt het echter. Nu nog wat lichter maken en het contrast vergroten.

Hm. Ik zie er goed uit. Ik voel dat ik net zo'n brede film-glimlach op mijn gezicht krijg als Silva. Ah, juist, de tanden. Die geeltinten gaan allemaal weg, die willen we niet. En daar, zijn dat geen pukkels en rode vlekken op de huid? Ook weg. Dan natuurlijk het belangrijkste: die lelijke bobbel op mijn reukorgaan verwijderen. Die haat ik echt! Daarmee kan ik concurreren met elke boze toverheks. Maar geen probleem, onder de J-toets wacht het retoucheerpenseel tot het aan de slag kan gaan. *Klik, klik, klik*. Bliksemsnel zorgen mijn vingers voor een smalle, rechte neus. Vergeleken hiermee had Cleopatra een echte bokstersneus.

Met een tevreden zucht leun ik ontspannen achterover. Was dit wat papa in zijn hoofd had toen hij me indertijd deze laptop gaf? Ik weet nog precies hoe hij plechtig verkondigde: 'Lieve Amelie, met de middelbare school begint een nieuw hoofdstuk in je leven! Het wordt tijd voor een eigen computer, hadden wij zo ge-

dacht. Die kun je vast heel goed gebruiken, schat!’

Nou en of ik dat kan. Ik buig me weer naar voren. Aandachtig bekijk ik de foto op het scherm. Zeker weten, ik zie er super uit! Nonchalant strek ik me uit op een ligstoel, slechts gekleed in een bikini waarvoor hooguit één gram textiel is gebruikt. Ik lig aan een droomstrand in de Stille Zuidzee, hoewel ik nog nooit verder van huis ben geweest dan Noord-Frankrijk. (Daar heeft tante Ulla een vakantiehuisje dat wij altijd goedkoop kunnen huren.)

Met de juiste beeldbewerkingen is echt alles mogelijk. Want het is dan wel mijn gezicht dat me vanaf de foto vrolijk toelacht, maar ‘mijn’ lichaam is eigenlijk dat van Gigi Hadid.